

Gefle Dagblad 18 jan. 2014

Även om naturen sover under snön är det just dess särart och prakt som fascinerar Ami Widahl på Majoo. Senast såg jag hennes porträtt på Galleri K (sista utställningen på gamla stället). Då tyckte jag inte att hon stod riktigt självständig från sin lärare Pär Kock, då tyckte jag bättre om skulpturerna. I dag ser jag något annat, som hur färg- och formsäker hon är och hur urvalet på Majoo växer – och släktskapet med blomgiganten Georgia O'Keeffe blir alldeles tydligt. Sanna Wikström

Vallmohunden

Gurkört

Arbetsbladet 18 jan. 2014

Inte visset

Ami Widahl öppnar upp en hel blomsterträdgård i sin nya utställning.

Vanligtvis när jag kommer in på ett galleri, och ser väggarna fyllda av blommor och blad, sjunker hjärtat

något.

Ami Widahl mitt i blomsterträdgården. Fotograf: Kristian Ekenberg

Men Ami Widahl lyckas undvika de mest tröttsamma blomstren på ängen. Hon målar sina blommor som skulpturala objekt. En av dukarna har hon gett titeln "Spirande", vilket skulle kunna ge namn åt hela utställningen. Det är en välgödslad växtlighet som breder ut sig, med en växtkraft som tycks knaka. "Röd balsamin" är pärlan i sällskapet, med de röda bladen som en virvlande klänning mitt i dansen. Förutom olika sorters blommor visar hon även ett par traditionella landskap, som i "Himmel över hed", och ett mäktigt lingon som svävar som en hel planet i rymden. Några mindre porträtt visas undanskymt, och de hade kunnat avvaras helt. Senast jag såg Ami Widahl var i Forsbacka bruk, där jag imponerades av hur hennes konst samspelade med det ruffiga industrirummet. Den nya utställningen lever inte upp till den upplevelsen, men hennes blommor visar ändå att hon är en konstnär i snabb utveckling. **Kristian Ekenberg**